

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **P. Ch.**
bytem P.
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Ipserovou
sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubic**
sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 21 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. OSA/PO-10/19/22,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Monice Ipserové, advokátce, se proti státu přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu

Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Stát nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Úřad městského obvodu Pardubice V (dále též „správní orgán I. stupně“) obdržel dne 30. 8. 2018 oznámení o přestupku proti majetku a proti občanskému soužití na žalobce a na pana M. M. Poté, co správní orgán I. stupně obdržel souhlasy M. M., žalobce a K. N. s projednáním přestupku ve věci ublížení na cti ve smyslu § 7 odst. 7 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále též „zákon o některých přestupcích“), zahájil řízení proti M. M. a proti žalobci (vedeno pod sp. zn. P-171, 172/18) a nařídil ústní jednání ve věci na den 7. 1. 2019. Jelikož v průběhu jednání došlo k zahájení dalšího řízení (sp. zn. P-241/18) proti M. M. ve věci dalšího přestupku, nařídil další ústní jednání na den 25. 2. 2019 (P-171, 172/18; zde žalobce figuruje v procesním postavení obviněného) a na den 27. 2. 2019 (P-241/18; zde žalobce figuruje v procesním postavení svědka).
2. Předvolání svědka k jednání na den 27. 2. 2019 ve věci sp. zn. P-241/2018 bylo žalobci řádně doručeno dne 18. 1. 2019. Téhož dne bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno žalobcovo podání nazvané „Námitka a oznámení“, jež se, což soud zdůrazňuje, vztahovalo k řízení vedenému ve věcech sp. zn. P-171, 172/2018 (žalobce sám tyto spisové značky uvedl). V tomto podání vyslovil žalobce nesouhlas se svým předvoláním ke správnímu orgánu I. stupně s odůvodněním, že věc byla postoupena policejnímu orgánu pro podezření ze spáchání trestného činu (to se však týkalo jiného skutku, než pro který byla vedena označená přestupková řízení), jednak proto, že M. M. je dle žalobce pro něho nebezpečnou osobou, jež se mu snaží způsobit těžkou újmu a ohrožuje ho na životě. Dále žalobce požádal o ochranu své osoby a svědků a o oddělení od M. M. (podobné podání žalobce vůči správnímu orgánu I. stupně učinil již předtím dne 5. 12. 2018, na toto podání správní orgán I. stupně nereagoval). Správní orgán I. stupně k podání ze dne 18. 1. 2019 ve věci sp. zn. P-172/18 sdělil žalobci písemně již dne 18. 1. 2019 (sdělení doručeno žalobci dne 22. 1. 2019), že jeho požadavky nemají žádnou oporu v zákoně a nemůže jim být proto vyhověno. Vzhledem k tomu, že žalobcovo podání téhož obsahu bylo téhož dne doručeno rovněž tajemníkovi Úřadu městského obvodu Pardubice V, bylo žalobci dne 22. 1. 2019 zasláno sdělení tajemníka, v němž bylo uvedeno, že v jedné z označených věcí vystupuje žalobce jako obviněný a dále, že ve správním řízení není možné, aby požíval požadované ochrany.
3. Dne 25. 2. 2019 se konalo ústní jednání ve věcech sp. zn. P-171, 172/18, žalobce a rovněž M. M. byli předvoláni jako obvinění. Dne 27. 2. 2019 se konalo ústní jednání ve věci P-241/18, žalobce na něj byl předvolán jako svědek. Ani k jednomu z těchto jednání se žalobce bez omluvy nedostavil. Správní orgán I. stupně dne 28. 2. 2019 vydal rozhodnutí č. j. 6878/2018/OIS/Fa-7, kterým žalobci za nedostavení se na předvolání k podání svědeckví

uložil pořádkovou pokutu ve výši 2 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Poukázal na svoje podání ze dne 5. 12. 2018 a tvrdil, že panem M. je několik let pronásledován a že jím byl slovně i fyzicky napadán. Vyslovil obavu, že pan M. by ho napadl i v době projednávaného přestupku u správního orgánu I. stupně.

4. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. OSA/PO-10/19/22, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), změněno tak, že žalovaný specifikoval, že pořádková pokuta ve výši 2 000 Kč se žalobci ukládá: „...za nedostavení se na základě předvolání bez náležité omluvy k podání svědecké výpovědi dne 27. 2. 2019 v 13.30 hodin v budově správního orgánu.“ Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za pořádek při ústním jednání odpovídá správní orgán. Není to svědek, kdo by si měl na základě svých subjektivních pocitů ohledně své bezpečnosti vybírat, zda se ke správnímu orgánu k podání svědecké výpovědi dostaví, či nikoliv. Jestliže žalobce tvrdí, že je panem M. M. sedm let pronásledován, pak je pro žalovaného nepochopitelné, že svědek sám (žalobce) správní řízení odmítáním dostavit se k podání svědecké výpovědi sabotuje. Podání ze dne 5. 12. 2018 se týkalo jiného správního řízení (netýkalo se skutku ze dne 25. 11. 2018) a obsahově podobné podání ze dne 18. 1. 2019 bylo správním orgánem I. stupně vypořádáno jako nedůvodné a žalobci bylo doručeno jednoznačné sdělení, že ústní jednání proběhne řádně dle termínu. Žalobcovo podání rozhodně nebylo náležitou omluvou z podání svědecké výpovědi. Žalovaný upozornil, že jestliže žalobce ve svém postoji bude setrvávat, je na místě opětovné uložení pořádkové pokuty, avšak již ve vyšší výměře, případně předvedení svědka orgánem policie.
5. Proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku podal žalobce žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V žalobě žalobce namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu. Správní orgány překročily meze správního uvážení, není zřejmé, z jakých podkladů vycházely, jejich závěry jsou spekulativní. Obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, nebyla vypořádána žalobcem uplatněná námitka podjatosti. Správní orgán pochybil, když si od policie nevyžádal informace o nebezpečnosti M. M. Správní orgán se nevypořádal s žalobcovými námitkami a neumožnil mu podat svědectví ve věci přestupku tak, aby se fyzicky nesetkal s M. M. V uvedeném žalobce spatřoval nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně, k jehož nápravě nedošlo ani na základě odvolání žalobce postupem a rozhodnutím žalovaného. Ani žalovaný neumožnil žalobci podat svědectví ve věci přestupku tak, aby se fyzicky nesetkal s M. M., nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a neuložil mu povinnost doplnit dokazování o informace od Policie ČR o osobě M. M., tyto posoudit a nově rozhodnout. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
7. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.); při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

8. Nařízení ústního jednání ve věcech přestupků je upraveno v § 80 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle § 80 odst. 2 citovaného zákona správní orgán nařizuje ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Je přitom zjevné, že v dané věci bylo jednání plněno opodstatněno jeho účelem, totiž získáním svědeckví žalobce. Nelze přitom opomenout, že obviněnému náleží právo na spravedlivý proces, jehož součástí je právo vyslýchat a dát vyslýchat svědky ve svůj prospěch, jak je zakotveno v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jak vyplývá též z § 36 odst. 1 ve spojení s správního řádu. V dané věci přitom s ohledem na charakter přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a), písm. c) bod 3, 4 zákona o některých přestupcích, kterého se měl obviněný dne 25. 11. 2018 dopustit tím, že „...strhnul z poštovní schránky P. Ch. samolepku se jmenovkou, dále mu nadával slovy „ty zmrde, buzerante“ a vybrožoval mu, že až ho chytí, tak uvidí,“ je zcela zjevné, že svědecká výpověď žalobce měla být stěžejním důkazem. Tedy v dané věci se jednalo o zcela legitimní a racionální postup správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce byl včas obeznačen s tím, že jeho námitka, kterou nadto uplatnil v jiných řízeních (sám tato řízení jednoznačně označil), byla vyhodnocena jako nedůvodná. Tedy žalobce neměl, resp. nemohl mít žádné důvodné pochybnosti o tom, že má podle § 59 správního řádu povinnost dostavit se ke správnímu orgánu I. stupně na předvolání k podání svědecké výpovědi, případně se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. O této povinnosti stejně jako o následcích nedostavení se k podání svědecké výpovědi byl přitom v předvolání řádně poučen. Žádnou omluvu však žalobce správnímu orgánu I. stupně nepředložil a k podání svědecké výpovědi se nedostavil.
9. Podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu. K bližšímu vymezení institutu pořádkové pokuty ve smyslu § 62 správního řádu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 76/2009-69 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz): „*Přestupek, jakož i každý správní delikt má hmotně-právní povahu. U pořádkových deliktů a priori jde čistě o porušení procesní povinnosti, zpravidla ztěžování průběhu správního řízení. Pořádková pokuta je tedy jednou z forem pořádkových opatření, jejichž funkce je de facto zajišťovací (ust. § 62 správního řádu, srovnej též např. § 44 odst. 1 s. ř. s.) Účelem uložené sankce je nutit účastníka řízení splnit svoji povinnost (např. dostavit se k jednání, předložit listinu, apod.), popř. zdržet se jednání narušujícího průběh řízení. Za objekt pořádkového deliktu je tedy možno považovat určitý správní proces; objektivní stránka spočívá v jednání, které maří či jinak ztěžuje průběh, popřípadě účel řízení. Pořádkový delikt projednává správní orgán, který vede správní proces (nikoli k návrhu, ale ex officio), k jehož zajištění pořádková pokuta slouží; o uložení pořádkové pokuty se rozhoduje samostatným rozhodnutím, vydaným ve správním řízení.*“

10. V posuzovaném případě byly všechny podmínky pro uložení pořádkové pokuty žalobci dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu splněny. Přestože žalobce byl řádně předvolán jako svědek k ústnímu jednání konanému před správním orgánem I. stupně dne 27. 2. 2019, bez náležité omluvy se nedostavil. Tím ztížil průběh správního řízení, které ostatně bylo zahájeno na jeho podnět. Žalobcovo svědectví bylo důležité pro posouzení otázky, zda M. M. je vinný ze spáchání přestupků dle § 7 odst. 1 písm. a), písm. c) bodu 3. a 4. zákona o některých přestupcích. Pro úplnost soud dodává, že usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 7. 3. 2019, č.j. 6878/2018/OIS/Fa-12, bylo z důvodu zpětvzetí souhlasu žalobce, který byl udělen podle § 7 odst. 7 zákona o některých přestupcích, zastaveno řízení vedené proti panu M. ve věci přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích (skutek ze dne 6. 7. 2018 a ze dne 25. 11. 2018).
11. Jak již bylo uvedeno, žalobce byl povinen se na předvolání dostavit k podání svědecké výpovědi, na čemž nic nemění ani skutečnost, že svými podáními ze dne 5. 12. 2018 a 18. 1. 2019 upozornil správní orgán I. stupně na svoje obavy z provedení výsledku za přítomnosti pana M. a požadoval ochranu před ním a provedení odděleného výsledku (na druhé z těchto podání pak správní orgán I. stupně reagoval a sdělil žalobci, že jeho požadavky na oddělený výslech nemají oporu v zákoně). Za průběh ústního jednání odpovídá správní orgán, který řízení vede, a není v dispozici svědka, aby bez hrozby zákonného postihu rozhodoval o tom, zda předvolání k ústnímu jednání uposlechne, či nikoliv. Je totiž na správním orgánu, aby zajistil řádný průběh ústního jednání, přičemž však nelze krátit obviněného na jeho právu na spravedlivý proces. Obviněný z přestupku má právo klást svědkovi otázky (§ 82 odst. 3 zákona o přestupcích). Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného podle § 80 zákona o přestupcích jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Tedy zákon předpokládá přítomnost obviněného a stanoví striktní a taxativně vymezená pravidla pro konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, která však míří na postižení těch procesních situací, kdy se obviněný snaží svojí absencí mařit postup v řízení.
12. Soud připomíná, že spor žalobce s panem M. trvá dle slov žalobce již sedm let. Žalobce přitom bydlí s manželkou v bytovém domě Magistrátu města Pardubic, jejich byt je umístěn na téže chodbě (cca 10 m) jako byt manželů N. (sousedí spolu zdí), kde má trvalé bydliště rovněž syn paní N., pan M., který se zde zdržuje nepravidelně. Tedy je zjevné, že žalobce se s panem M., který je jeho přímým sousedem, může kdykoliv potkat. Soud opakuje, že žalobce byl povinen dostavit se na předvolání k podání svědecké výpovědi ke správnímu orgánu I. stupně, jakkoliv by mu taková účast patrně byla nepříjemná, přičemž právě správní orgán byl odpovědný za řádný průběh nařízeného jednání, tedy byl rovněž odpovědný za případný výběr organizačních opatření, jejichž potřeba by aktuálně v průběhu ústního jednání či před jeho zahájením případně vyšla najevo. V dané věci by se nabízela např. přítomnost další úřední osoby. Žalobce však v procesním postavení svědka nemá právo na to, aby určoval, jakým konkrétním způsobem má být ústní jednání vedeno. Proto jeho žalobní námitka o nezákonnosti rozhodnutí, jakož i o tom, že mu nebylo umožněno podat svědeckou výpověď, není důvodná.

13. Soud vyhodnotil, že ve věci nebylo třeba doplňovat dokazování, neboť by to bylo nadbytečné, a tudíž věc rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, jak již uvedeno shora. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48 (bod 23), podle kterého úvahu o neprovedení důkazů soud činí samostatně a nezávisle na otázce, zda bude rozhodovat s jednáním ve věci samé, či bez jeho konání. Soud tedy neprováděl dokazování lékařskými zprávami žalobcovy manželky, která je invalidní ve III. stupni, neboť její dlouhodobý zdravotní stav jednak nikdo nezpochyboval, jednak předložené listiny (lékařská zpráva ze dne 26. 5. 2016 a ze dne 2. 8. 2018) nemohly mít z povahy věci na posouzení povinnosti žalobce dostavit se na předvolání k podání svědecké výpovědi vliv. Nevypovídají totiž, vzhledem k datu jejich vystavení ani nemohou, o překážce žalobce dostavit se dne 27. 2. 2019 na ústní jednání k podání svědecké výpovědi. Ostatně žalobce ani neoznačil žalobní tvrzení, která by těmito zprávami měla být prokázána. Lze toliko doplnit, že tyto zprávy byly zhodnoceny při rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě. Stejně tak nemohly podpořit žalobní tvrzení o hrozící újmě na zdraví žalobce ze strany pana Matějčka ani úřední záznamy sepsané Policií ČR ze dne 7. 11. 2018 a ze dne 21. 1. 2019, které žalobce předložil k žalobě. Z těchto záznamů totiž naopak vyplývá, že ve věci nebyly dány takové závažné okolnosti, které by svědčily o skutečných obavách žalobce z chování obviněného při ústním jednání dne 27. 2. 2019 a které by zakládaly důvodnost případných nadstandardních organizačních opatření ze strany správního orgánu při zachování práva obviněného z přestupku na jeho přítomnost při ústním jednání. V těchto úředních záznamech o podání vysvětlení žalobce Policii ČR ze dne 7. 11. 2018, č. j. KRPE-55024-15/PŘ-2018-170613, a ze dne 21. 1. 2019, č. j. KRPE-881-4/TČ-2019-170613, jichž se sám žalobce dovolával, když tvrdil, že mu byla nabízena policejní ochrana, je totiž shodně obsažena pasáž: *„Po vysvětlení a poučení uvádím, že v současné době se necítím natolik ohrožen a žádnou z forem krátkodobé ochrany nyní nepožaduji a tuto odmítám. V současné době využívám poradensko-preventivní činnost mimo rámec krátkodobé ochrany, která mi byla ze strany policie nabídnuta.“* Přitom druhý z odkazovaných úředních záznamů byl sepsán dne 21. 1. 2019, tedy pouhé tři dny poté, co žalobce správnímu orgánu I. stupně doručil svoje podání, v němž vyslovil tvrzené obavy z pana Matějčka a žádal oddělený výslech.
14. Pokud jde o námitku podjatosti (vůči oprávněné úřední osobě, která je podepsána pod rozhodnutím správního orgánu I. stupně o uložení pořádkové pokuty žalobci), kterou žalobce dle svého tvrzení vznesl a s níž se správní orgán dle žalobce nevypořádal, soud konstatuje, že žalobce měl možnost uplatnit námitku podjatosti jako žalobní bod v řízení před soudem. Ačkoli správní soud není věcně příslušný rozhodovat o námitce podjatosti vznesené proti oprávněné úřední osobě, může však rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí pro porušení žalobcových práv a zavázat žalovaného povinnostmi takovou skutečnost posoudit, pokud by na základě žalobních tvrzení vzniklo důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba byla ve věci podjatá. Poněvadž však žalobce v žalobě nekonkretizoval, v čem měla podjatost oprávněné úřední osoby spočívat, nelze jeho námitce vyhovět (srov. podobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67, či ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2 As 194/2017-37, bod [23]). Nadto soud podotýká, že námitky, které žalobce vznesl vůči oprávněné úřední osobě na str. 2 odvolání ze dne 4. 3. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v zásadě spočívají toliko v (důrazném) nesouhlasu s postupem správního

orgánu I. stupně (při ukládání pořádkové pokuty i při vedení přestupkových řízení), přičemž žalobce zde ani žádným relevantním způsobem netvrdil, že by oprávněná úřední osoba měla s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (srov. § 14 odst. 1 správního řádu), a to s výjimkou nepodloženého tvrzení o osobní zášti oprávněné úřední osoby vůči žalobci. I kdyby tedy žalobcovo podání bylo možno označit mimo jiné i za námitku podjatosti, tato by byla zjevně nedůvodná.

15. K dalším veskrze obecným žalobním námitkám pak soud uvádí následující. Stav věci pro uložení pořádkové pokuty byl zjištěn v dostatečném rozsahu, má oporu ve správním spise a na jeho základě byly přijaty odpovídající právní závěry, které byly řádně odůvodněny; žalovaný se pak řádně vypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami. Žalobce ostatně nenamítl žádnou konkrétní okolnost, kterou by správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci opomněly zohlednit, neoznačil žádný důkaz, který nebyl proveden, ač proveden být měl, resp. nepřednesl žádné učiněné skutkové zjištění správních orgánů, jež by bylo v rozporu se spisem, ani nevznesl žádný relevantní argument, se kterým by se správní orgány opomněly vypořádat. Nelze přisvědčit ani nekonkrétní námitce o překročení mezí správního uvážení. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 4 % maximální zákonem stanovené výše (50 000 Kč), přičemž výše 2 000 Kč byla správními orgány vyhodnocena jako přiměřená k tomu, aby motivovala žalobce k plnění jeho zákonných povinností v procesním postavení svědka v daném správním řízení. Žalobce přitom snížení výše pokuty či upuštění od uložení pokuty nenavrhoval ani v žalobě, která byla sepsána ustanovenou právní zástupkyní, ani tak neučinil v dalším průběhu soudního řízení (§ 65 odst. 3 s.ř.s.).
16. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
18. Ustanovená právní zástupkyně žalobce Mgr. Monika Ipserová, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, učinila ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání (žaloba) ze dne 8. 10. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočítat 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby. Právní zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, proto soud dle § 35 odst. 10 věty druhé s. ř. s. přiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8 228 Kč.

19. Výrok o tom, že stát nemá právo na náhradu nákladů řízení, se opírá o § 60 odst. 4 s. ř. s. Procesně neúspěšný žalobce byl usnesením zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2019, č. j. Na 1056/2019-26, osvobozen od soudních poplatků pro řízení o této žalobě, proto mu proti státu nelze uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 30. března 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu